

L'HEREU

—Caram! Que no fem la commemoración?
—Quins disbarats de dir! Que no ho sab que'l 2 de Maig ara l'hem traslladat a 28 de Desembre?
—Oh, mon Dieu!...

HEM de confessar, senyors, que en Lerroux és l'home de les habilitats. Ell més que ningú sab que aquelles masses obedientes i disciplinades que abans el seguien a ulls clucs i entusiàsticament l'acclamaven, s'han adonat de que eren víctimes de les seves farses polítiques, a voltes representades a bons preus, i s'han emancipat de la seva tirania. I com a bon deixeble d'en Romanones, ha reflexionat i ha dit: Si la «Fiesta de la Paz» se celebra en un dia feiner, serà un fracàs, perquè ningú abandonarà el treball, i pocs seràn els que desitjosos de pendre part a la moixiganga projectada, s'avinguin a perdre el jornal. Com solucionar aquest conflicte? *Ecco il problema.*

I com tots els homes de grans recursos, tingué una idea lluminosa, celebrar-la el dia primer de Maig, o sia el dia de la festa del treball. Sapigut és que en tal diada s'interromp el treball en la majoria de tallers i fàbriques, i que'ls elements socialistes i anarquistes l'aprofiten en benefici propi. Oh! s'ha salvat la situació. Ja s'ha trobat la manera d'obtenir el concurs de les masses, i de fer un lluit paper davant de la *sociedad opresora y egoista*.

Oh, Lerroux! jo't saludo; ets un gran home. Per tu no hi han obstacles que s'oposin a la realització dels teus propòsits, i així com per a tots els mortals el camí de la vida és tortuós i sembrat de punxantes espines, el teu és planer i vorejat de flors, al sst, com els camins d'un jardí principesc. Oh! feliç mortal, que sense ésser descendent de niçaga de reis de ceptre d'or i de prínceps somnians per belles princeses, portes gloriósament damunt la testa la invicta corona que teixeixen per tu mans femenines, al proclamar-te solemniament Emperador del Paralelo.

Però permete'm que't digui, amb tots els respectes deguts i sense ànims d'ofendre a un personatge tant digne i tant il·lustre, que és un sarcasme que uns elements que han pertorbat sempre la vida ciutadana, i potser per un fi de bé, ja ho crec, han fet vessar sang ignoscenda, celebrin la «Fiesta de la Paz» i protestin airadament contra la guerra. Però si ningú la vol la guerra, filets meus. Si a tots ens repugna l'ns indigna que hi hagin tants germans de patria a llunyes terres, exposats a morir i a sofrir les brutalitats de una gent selvatge. Es dir que tampoc voleu la guerra i sou enemics acérrims dels serrains!... I nosaltres que'ns créiem que n'ereu tan partidaris dels moros, i que imitaveu els seus procediments, perquè sentíeu per ells un gran afecte.

No creus, amic Lerroux, —ja ho veus te dic amic, —que si opines no és convenient conti-

nuar la guerra del Marroc, seria millor que anessis al Congrés a dir davant de tot Espanya que ets enemic de la guerra?... Perquè tot lo que diràs als obrers en els mitings, no ho dius al teu amic Dato, i li fas veure que no estem per aventures? Que potser t'han manat que l'organitzessis la moixiganga contra la guerra? No seria la primera vegada que has organitzat *meriendas*, perquè 'ls teus amics de Madrid els hi ha convingut que's celebressin.

I quines pensades que tens, *Alejandro!*... Mira que aconsellar als infants que'l dia de la «Fiesta de la Paz» se vesteixin de blanc, és una pensada que fa enfernir. Oh! quanta ignorència i quanta puresa!... L'idol de les dames roges se'ns torna ingenu com un colegial. Llàstima que no'ls hagi aconsellat també que's posin sobre les trenes una corona de flors ben blanques, i que'ls teus pacífics súbdits els acompanyin al sò d'idíllica flauta!...

Tan odi que has escampat per la terra, tants cors que has endurit amb els teus radicalismes, i ara pretens esquinçar les vestidures de demagog i posar-te enfàticament la túnica de redemptor.

I si medités el mal que has fet, i pensessis en el bé que hauries pogut fer, t'avergonyiries de la teva obra. Has lograt que'ls obrers que't segueixen, no s'hi sentissin res a dintre el pit, que fossin materials, indiferents, esceptics... Hauries pogut educar-los i a molts d'ells els hi has atrofiat els sentiments, fent-los odiar, sense tenir en compte que sols l'amor pot fer el miracle de fer viure agermanats a tots els homes de la terra. T'hauria sgut possible fer-los estimar la vida, l'art i la bellesa, i has fet davant d'ells l'apologia del saqueig, el pillatge, la destrucció i el robo. Has predicat odis i violències, i les teves prèdiques han donat fruit. Tens les mans tacades, i com les taques de sang de lady Macbeth, no't fugiran mai.

Com pots, doncs, predicar contra la guerra, si sempre han sigut enemic de la pau.

Tota l'educació que has donat als teus pro-sèlits, ha consistit en portar-los a la muntanya del Coll a celebrar *meriendas fraternales*. Ets tan vulgar i coneixes tant la psicologia de la feva gent, que sempre has escullit aquella vulgaríssima muntanya per a celebrar *meriendas*. Qui no la coneix la muntanya del Coll!... Té la terra roja, color de sang, les plantes no volen verdejar-hi, els aucells no hi volen fer niu, mai ha anguilejat l'aigua d'una font sobre llisquívola molça i els pins no volen arrelar-hi... Sols hi han garrofers. Potser el garrofer és pel bon lerrouxista un arbre simbòlic.

Quantes vegades t'hi han passejat per aquella muntanya, que és tota diferent de les altres muntanyes, contemplant el poble, el bon poble, que espera l'implantació de la república menjant costelles a la brasa o a l'ombra d'un garrofer...

Oh! quin orgull deuries tenir en aquells moments, al presenciar tanta grandesa.

Vols, amic Lerroux, que m'atreveixi en

donar-te un consell? Sí? doncs, escolta. A Barcelona, desgraciadament per tu, tothom te coneix, i és molt difícil que tornis a ensenyar-te de les masses catalanes. Els prestidigitadors, per eminents que sien, si repeteixen sovint el mateix joc, per molt que vulguin dissimular se'ls hi veu la trampa.

Tu, amic, Lerroux, has enganyat tantes vegades al poble, que aquest ha sapigut endevinar la trampa, i ha vist darrera teu uns braços i

unes cames un xic deformades, que't felen moure segons convenia als polítics de Madrid. Veste'n, doncs, amic Lerroux, veste'n, i fes que't segueixin tots els teus admiradors, tots els que esperen que torni una altra setmana tràgica per a destruir i apoderar-se de lo que no és seu, tots els partidaris del desordre i la violència, i allavors sí que'ls catalans podrem celebrar «la Fiesta de la paz».

CIVERETTA.

DE COP I VOLTA

L'Exposició projectada —segons enterat estic— sembla tindrà per hostatje la muntanya de Montjuïc.

Si es bon punt per a situar-la, o no és, si que no ho sé; perquè, sigui al lloc que sigui, a tot arréu m'està bé.

Amb tot, crec que l'instalar-la a Montjuïc, no és mal pensat, puig així tot aquell radi el veurém civilitzat.

Així, aquells encontorns —un cop llestos els nous plans— deixaràn de ser, com són, no més barris de gitanos;

centres de pobres d'ofici que explotan la Caritat; escoles de trinxeraires i nius d'immoralitat.

Tant solzament per l'higiene d'aquells llocs de població es convenient que allí's faci la futura Exposició.

Per qüestió internacional fins la pensada és bonica; puix millorarán les relacions amb la França... Xica.

L'Exposició a n'aquells barris convé molt, prò molt ja ho crec... Així s'assaonaria de passada'l Poble Sec.

El Paralelo mateix que és ja massa democràtic, s'ensenyorarà bon xic amb barnís aristocràtic.

La muntanya que avui dia semblava que no més fós esbarjo per gent del poble, serà passeig dels senyors.

S'esvaïrà la llegenda que la muntanya ha tingut com qualsevolga rondalla que contén quan s'és menut.

Els amos d'aquells terrenys hi faràn grossa ganancia, i'ls que hi tenen el seu hort es daràn més importància.

De Montjuïc totes les Fonts

tindrán més categoria, i perquè fassin més goig canviarán de fesomia.

La Font d'en Conna, seguint mes propera, menys cansada, deurà ser la Font dels gordus que són la cansalada.

Els senyors de vida alegre i que mai l'aigua han tastat, tindran la font apropiada; l'airejada Font del Gat.

Els senyors de poca vida que sols menjen fideus fins, tindrán per a agafar gana l'airejada Font dels Pins.

Els que busquin la perduda per la muntanya esmentada, podran sempre, fart o d'hora,

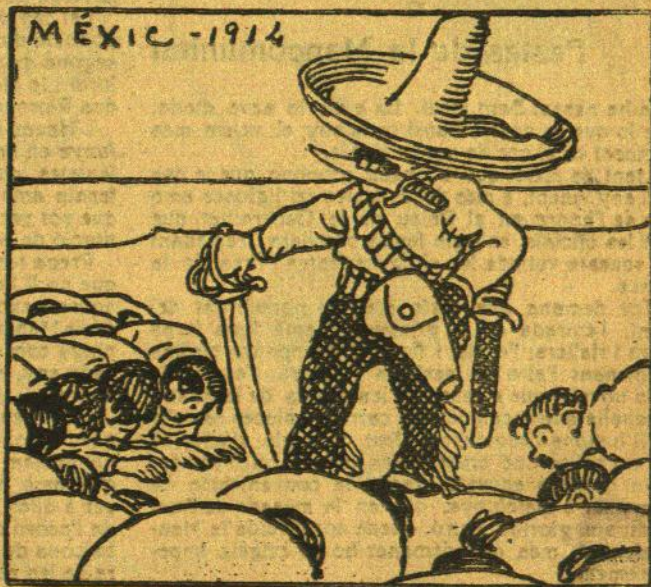
fer cap a la Font Trobada.

I'ls mal-casats per ses culpes (tant senyores, com senyors) hi trobaràn daltabaixos que són bons descasadors...

**

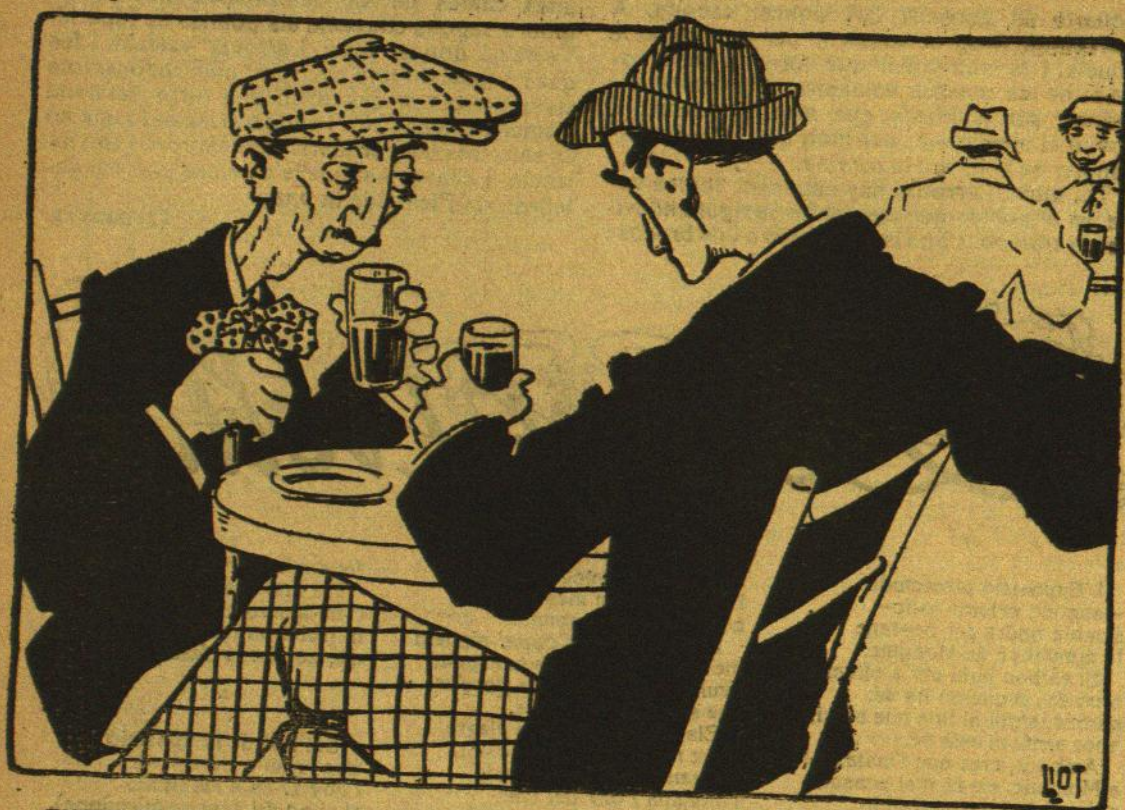
Si'l lloc de l'Exposició que faràn a Barcelona l'any 17 és a Montjuïc, (i si no és, tant se m'endona), a les Fonts de la Muntanya he volgut recomanar, per si'ls estrangers que vinguin volen fer-hi algun brenar.

PEPET DEL CARRIL.

LES FORMES DE GOVERN

—¡Se progressa!!!

ENTRE ESQUERRANS

—Es particular, eh? An el nostre partit el més pau... es diu Pere.

Les fires de Sant Jordi

O

Festes de la Mancomunitat

Ja ha passat Sant Jordi. Es a dir la seva diada, que lo que és nostre Patró cada any el veiem més endinzat en el cor de nostre poble.

I tant és així, que L'Hereu proposa que ja des de l'any vinent, a més de les festes religioses amb que se l'honra en el Palau de la Generalitat, que són les oficials, es facin festes populars, traslladant en aquesta vuitada les antigues festes i fires de la Mercé.

Tot demana que així es. La popularitat del Sant; l'entrada de la primavera, amb llurs jorns clars i riallars; l'esclat i florada de nostres jardins omplent l'aire de perfums i colors; l'escalf de vida novella que a vessa de les galtes de la nostra joventut que escampa pels carrers i places ramells de il·lusions i esperances, sent chor als xiscles de les orenelles que embelleixen nostre cel, i per damunt de totes aquestes raons la conveniència de perpetuar a Catalunya, que en la mesada de Sant Jordi, son gloriós Patró, quedà constituïda la Mancomunitat, més que demanar-ho ho exigeix imperiosament.

Podríem nomenar-les «Les fires de San Jordi» o «Les Fires de la Mancomunitat» i serien aquestes, no les fires de Barcelona, sino les festes de Catalunya totes, i quin primer festeig deuria ésser aque-

lla sardana de tots els pobles de parla catalana somniada per en Maragall, i ballada per tothom a la plaça de Catalunya.

I si cap de les dues denominacions us plau, prou podríem dir-ne «Festes de Catalunya», ja que en la segona quinzena d'Abril s'escauen la diada de Sant Jordi i la Mare de Deu de Montserrat, que són els dos Patrons de Catalunya.

L'Hereu prega a sa germana *La Veu de Catalunya* en primer lloc i a totes les publicacions catalanistes, que, si'ls plau l'ideia, ja facin seva i la defensin amb aquell amor amb que devém mirar lo que pot perpetuar i popularitzar la datà de la constitució de nostre primer Parlament.

Prega també L'Hereu, amb sa natural modestia, que no li lleva la confiança d'obtenció, que reculli aquesta excitació l'Excel·lentíssim Senyor President de la Mancomunitat, En Enric Prat de la Ribà, que ningú com ell, qui ha desvetllat al poble, pot dir-li cada any, atura't un moment i gaudeix de tes victòries.

Igualment prega L'Hereu a l'Excm. Ajuntament, que, al convit de la Generalitat, respongui ell endiumenant la Ciutat per a rebre a ses germanes, i que, amb motiu de la consagració d'una vuitada per a dites Fires de Sant Jordi, prengui d'una vegada l'acord d'enlairar al costat de la oficial en els balcons de la Casa de la Ciutat, la gloriosa bandera de les quatre barres catalanes.

L'HEREU.

LA SANTA CREU D'EN DATO

—Vosté, senyor Romanones,
que diu que té tantes actes,
dónguim alguns diputats,
mal siguen una... pastanaga.

—Si, mira, en comptes de flor natural m'han donat carabaça.

—Ho trobo més *natural*.

MODES

No hi ha cosa més mudable que la moda, i és ben cert; i més que tot capritxosa perquè avui pretén desfer lo que ahir feu, i, sens dubte, demà tornarà a voler altra vegada allò altre que ja's creia *demodé*. Com catúfols d'una sinia que pugen o van calent, les modes evolucionen i's fa nou lo que era vell. Les dones la moda acaten i serven sos manaments amb més punt i amb més constància que no els de la llei de Deu. Abans recordo, que anaven per les places i carrers

amb uns mirinyacs que'ls daven uns aires de monument, talment com si anessin dintre d'una gàbia de braser, i més que dones semblaven campanes, que anessin fent de batall les dugues cames i'l còs de mànec que fés. Ara, amb eixa moda nova de faldilles *entravées*, s'han reduït de *volumen* i estan primes com fideus.

Doncs bé, la moda mai para i barrina nous invents, i sembla vol implantar-ne sos capritxos pels cabells. El gran *chic*, la cosa nova lo que'n diuen *crit dernier*, és que les dones estilen portar perruca, mes ell no del color que la dona tingui el natural cabell, sinó del tò que li agradi, del blau marí al blau del cel, del vert Nil al vert de poma, del rosa clar al vermell, recorrent tota la gamma de colors de l'arc del cel, amb lo qual podran lograr-ne que les conegui la gent puix que mai deuràn ofendre's si algun cop un jove net a l'adreçar-se a una dama li diu... plorant i rient: —No'm convé la seva filla que jo creia un angelet, puix senzillament, senyora, he notat que és un *cap vert*.

Ara també les enflien per lo que respecta als peus, puix la moda femenina llençada darrerament diu que sobre les sabates, dintre d'un marc d'or de llei s'hi deu posar el *retrato* o efígie d'un cavaller, siga el marit la que és viuda, la que és promesa, el promès, la que sigui enmaridada un grupet fet amb els nens, i la que motiu no tingui per posar-hi cap d'aquets, al seu peu podrà posar-hi el de qui li sembli bé.

Amb lo qual aquell qui tinga la sort d'esser-ne el preferit, amb més raó que cap altre quan la trova pel carrer, o allà on siga i la saluda li podrà dir amb fonament tot mirant-li les xinel·les com si al mirall se vegés, i al moment de despedir-se: —Senyora, als peus de vosté. ¡Si'n podrà dir de coses de les modes d'aquest temps, però'm sembla que ja basta, que ho he tractat de cap a peus!

CABALER.

* * *

AVIS

Aquesta Administració adverteix, per darrera vegada, a tots els seus corresponents que estan en deute de llurs comptes, que totes les liquidacions de fi de Març, que no siguin pagades per tot el mes corrent, s'enregistraràn a la Direcció per a llur publicitat.

L'Administrador.

Relacions

D'una mena o altra, tothom ne té. Les d'amor son les més perilloses; les mercantils son les més positives.

Direm que les primeres son, a voltes, filles de les segones; i en aqueix cas, el perill pot convertir-se en sort.

El tenir relacions porta mils d'inconvenients, si les persones relacionades se relacionen per a fer negoci.

Tothom procura, qui més, qui menys, estar en bones relacions.

En el món tot es relatiu i, relativament, el relacionar-se entre societat se relaciona sovint amb el destí de cadascú.

Si no'ns relacionéssim no'ns entendríem; però també és molt cert que'l no entendre'ns, devegades, es degut al relacionar-se massa.

La noia que té massa relacions amb un jove ben relacionat, pot—per més bon fi qu'ell dugul—relacionar-li fets que la poden comprometre.

Si relacionem certes relacions amb certs negocis bruts (mercantilment parlant) trobarem que's presenten casos de no tenir cap relació'l negoci amb les relacions, molt al contrari.

D'aquí provenen els craks bursatils, les quiebras, els terrabastalls financers...

Relacions de parentiu (ja ho deia l'altre dia), com menys millor: per això convé sempre tenir els parents ben lluny.

La política crfa moltes relacions de partit, empró acostuman a ser, amb tants partits, tant partides que deixen de ser senceres o sinceres; qu'es lo mateix.

Tot és relatiu; tot té relació, i tots en tenim de relacions; puix fins la Misèria amb l'Opulència, com la Ciència amb l'Ignorància, les bones Costums amb els Vicis, etc., etc., tenen precisament la relació de no tenir-ne gens.

Are, si'm diuen que potser fora millor, segons perquè i segons per qui, que res tingués relació i que de relacions no'n tinguéssim poques ni moltes... conformes de tota conformitat.

I prou parlar de relacions, perquè se'n podria fer una relació que relativament, no tindria fi.

L'HEREU DE LA GARRIGA.

REGIDORENQUES

A Ortigosa hi ha una serra que du el nom d'un regidó, i els veïns d'aquella terra tenen tots una gran gerra per posar-hi llur carbó.

Carboneja tot el dia hom qui pot carbonejar, perquè allà a la serra, sens carbó, no's trobaria prou recapte per cuinar.

I an aquella serralada no s'hi troba pas un lloc

on no hi corri la mainada, recullint la tarregada per poguer encendre'l foc.

Tots s'ajuden a bestreta de serveis per avençat; i allí l'orfe i l'orfaneia viuen amb l'esquena dreta si l'esprít està arronsat.

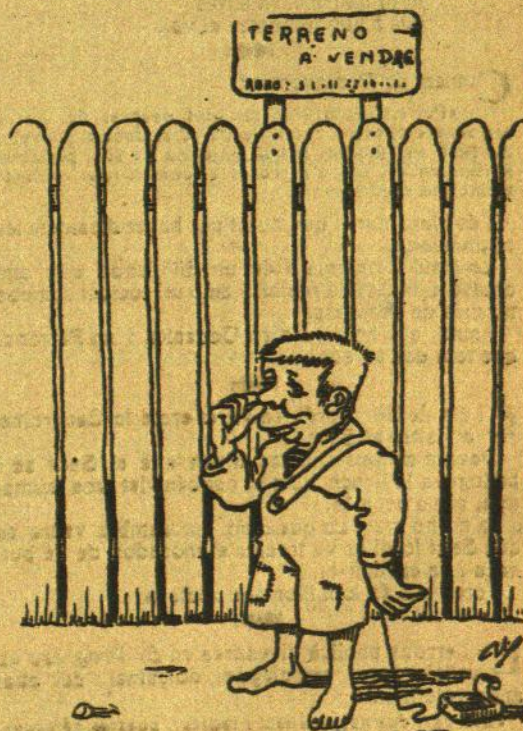
Si una viuda es queda sola, (perquè'l seu marit morí) també té qui l'aconsola, car a una carbonerola mai li manca pa ni vi.

Les terres carbonerenques sols demanen carboners de la faç i mans negrenques més n'hi ha de regidorenques ben menades d'argenteres.

I això es cosa de borsada, de tenir quinqué i bon llum, perquè tota carregada, d'estar ben o mal mullada, pot no fer o fer més fum.

A Ortigosa, vers l'esquerra, tenint Burgos al davant, trobareu un'altra serra, que'n diuen els de la terra, la Sierra de San Millán.

PEP DE L'OLI.

LO DE LES FARMACIES

—Ves, a mí qui'm privarà de fer píndoles.

Bastonades

Renouï el lo que passa amb els pobrets espanyols a Mèxic, hagués succeït en temps d'en Maura, ja'm ric jo del terratrèmol de Messina, davant de la que haurien armat en Lerroux i comparsa.

Perque allí ja no hi falta més sino que aquell brétoï d'en Villa, que's veu que és un deixeble aprofitat del mestre d'aquí, els posi a una torradora per l'estil de les esglésies d'aquí l'any 1909.

I don Clodoaldo ¿què hi fa a Madrid?
Are, home, are era l'hora de treure la tizona i xic... xac.

De Torreón a Tampico
de Chihuahua a Torreón,
no deixar-hi allí ni un mico,
ni una hidra, ni un león.

Are si, que crec que la vaga de carreters s'acabarà aviat.

Cada dia hi ha una batalla campal entre vaguistes i esquiroles.

I cada dia el nostre Sancho s'indigna. i s'enfada i... no fa res més, perque al dia següent, nova batalla campal i emboscada; nous morts o ferits, i nova indignació d'aquet Governador que ens varen enviar per Andrad de Barcelona.

Perxò dic que la vaga s'acabarà aviat.

Perque dintre quatre dies
no hi haurà ni un esquirole,
ni hi haurà cavalleries,
que's puguin matar al vol.

Coplem de Renatxement:

«Per això el miting, per això després del miting cap sensació, cap sorpresa, cap... dissidència anàvem a dir però les dissidències a la Unió no hi són possibles. Serien en tot cas un rebrot circumstancial, amorós, benivolgut segurament».

I és clar, home, que no hi pot haver dissidències, ni divisions.

La Unió Catalanista és un dividendo que, amb qualsevulla divisió restaria amb un cocient compost no més de decimals.

I sino, que ho diguin en Gonzalez i en Ferrando que tots dos en són.

El dia de Sant Jordi, en Peret era a la Generalitat a visitar al Sant.

Davant de tant cinisme diuen que al Sant se li bellugava la llança, com si hagués vist una alimanya, per a occir-la.

Jo no ho crec. Lo que a mi em semblà veure és que Sant Jordi es va traurer el mocador de la butxaca i va escupir-hi.

I crec que és lo millor que podia fer.

En Lerroux publicà divendres en *El Progreso* un article llarg, empalagós, dolçalner, del qual aném retallant:

«Los partidos nacionalista i radical, puestos de acuerdo para esta obra de paz».

Si; la manifestació del treball que la volen convertir en mexama.

CONDOLENT-SE DEL CAS DE EL POBLE CATALA

—Cregul que ho sento de veres.

—Home, nò! si en realitat ens han apujat el sou; ara no hi fem res l'ne paguen igual.

«Resistirse por suponer que es un movimiento político, con derivaciones provechosas para los partidos iniciadores, es de una miseria moral tan baja».

¡I ca, pobrissons! ¿Qui voleu qui us suposi tant mal intencionats?

«Nuestro objetivo no es la huelga violenta y revolucionaria, que surgiera brava y arrolladora si la tragedia del Barranco del Lobo se repitiese cualquier día de éstos».

¡Jesús, quina por! Apa, capellans i monjes, amagueu calzers i copons i custodies, tot lo que tinga més vàlua d'una pesseta.

Perque ja sabeu la màgica,
l'embestida terròrfica
de la brau gropada vínica,
d'aquella setmana tràgica.

Pero no, no us espanteu encara; aneu llegint:

«Para eso es pronto y no estamos preparados, francamente».

Francament, també ho crelem així d'ensà que's varen perdre aquells 28,000 duros del *Tesoro de la República*, i que encara no s'han trobat en cap recó d'automòbil.

I ara ve lo del Congrés de la Democracia i diu:

«En tal sentido afirman y ratifican los congresistas la Coalición pactada en las pasadas elecciones entre los partidos radical y nacionalista y expresan su deseo de que continúe hasta las elecciones provinciales de 1915».

¡Quants romanços per a dir que'l Pacte de Sant Gervasi està en marxa, tant si els congressistes ho volen, com sino.

«3.ª Se crea un organismo de relación, Secretaría Regional, Oficinas, Dirección u otro semejante, para mantenerla, encauzarla y, en lo común dirigirla».

Si, home, si; i el Director aquest serà en Peret, per a anar-li donant l'alternativa.

Llegiu la meua profecia del núm. 21.

I segueix l'ex-home del mocador vermell, amb la melopea de la *Manifestación blanca*, dient:

«Queremos la paz para invertir en las artes del trabajo reproductivo lo que se malgasta en la guerra infucunda. Sudor y no sangre; altares y no tumbas; escuelas y no cuarteles; fábricas y no barcos de guerra; disciplina social. subordinación a un altísimo ideal de Patria nueva».

¿Què us sembla d'aquell *sans culote* que volia cremar a Barcelona pels quatre costats?

Doncs a més demana que el dia 8 tothom vagi de blanc: pares, mares, fills i filles, nets i netes, ties, avies, oncles i nebots, i és clar, ell i en Corominas també deuràn eixir al carrer amb vestit de nipla.

¡Què rebonic veure en Peret
i an en Lerroux vestits de blanc,
l'un plè de llot, l'altre de sanc,
d'ací d'enllà, tot fent bracet!

Fins aquí *El Progreso*.

Jo sols puc afegir que's llegeixi la meua profecia del núm. 21; que s'està representant la comedia que ha de finir en tragedia i que aquell corb negre que du un bolet al cap, torna a ésser entre nosaltres flirant aon podrà enfonsar més son bec.

I si no ho voleu creure, llegiu aquest entre-filat del «querido colega» del *Poble Català*:

«Las fiestas de la paz no son una imposición, ni una amenaza.

Son una advertencia para todos, un requerimiento para muchos, y una notificación para algunos.

Son el primer acto de un plan que empieza a desarrollarse».

I els propietaris que vagin apujant el lloguer dels pisos.
¿M'heu sentit?

L'auditor de guerra del querreté, dic, requeté, i el tinent general, capità general de la mateixa força, tot minúscula, estan que busquen contra l'apat que els vol donar *El Correo Catalán*.

Es a dir contra'l ranxo d'honor no, sino contra la cullera que ha de servir-lo.

No hi volen res ells amb Junyent.

Estàn amb la mateixa armonia que'ls esquerrans, i que'ls lerrouxistes.

I tots ells són els crítics de la Lliga.

Prò no tot ho trobo bé en l'actitut dels firmants de *La Bandera*.

Deixant a mig esclafir la rialleta per sa ignorància al créuer's de b, a ba, tot lo que en Carner i en Corominas els deien, resulta incompreensible que

ció de vostra conducta vella, hostilitzadora de la Lliga, que us assenyala els mals averanys per ont anaveu, i a qui en aquells temps acusaveu de traïdora a Catalunya.

Ara ja ho veieu aont eren els traïdors.

El Poble Catalá fa riure de debó.

Per pallasso no té preu.

El llegiu d'una plana i trobareu totes aquelles paraules d'efecte; naciona isme per amunt, i la patria per avall, i el cor i el cap i les idees i el sentiment i el seny i Catalunya, i donant llissons de catalanisme. I després traïdorament, amb tota la dolçor de una matzina ensucrada, enalteix i defensa'l vinent Congrés de la Democràcia, aon s'han de reblar els claus que l'estaquen an en Lerroux.

Sortosament s'ha quedat sense bandera.

No té més que la del Apa que es com si diguessim la de *La Figa* i el *Papitu*, i aqueixa bon profit li fassi.

Es la bandera de la setmana tràgica.

I si *El Poble* no s'escapa d'anà al Coll amb en Lerroux, mentres breni, podrà l'Apa posar's junts amb un dibuix.

Renoï, quin nyap els enginyers de la Canadencal. S'entén els enginyers directores que són anglesos.

Ara han de desfer uns cinc metres del túnel que fan al Passeig de la Bonanova.

No res menys que s'han errat d'un pam de l'alçada de la volta.

Que és una errada de càlcul fenomenal, perquè el capataç va usar la cimbra que li mancava el plànol.

I ara que vagin dient que valen més que'ls nostres, als qui no han volgut donar cap càrrec superior per por de que no'l sapiguessin desempenyar.

Tal enginy dels enginyers dels bistecs i les patates, milló'l tenen, cavallers, les botigues de sabates del carrer d'Escudellers.

I això, després de la pifia que feren en la foradada de Vallvidrera, i que tant calladet s'han tingut, es méu greu.

Que també fou una errada de càlcul, perquè les dues brigades, segons m'han contat, no's trobaren i tingué de fer-se una recoltzada.

I a no ser la coltzada famosa les brigades haurien d'anar, les d'aquí foradant fins a Tosa, les d'allí foradant fins a mar.

Les dones de casa estan fetes unes furies.

M'han dit resoltament que's volfen declarar en vaga d'anar a plaça, si no'ls donava més *cum quibus*.

I jo m'he posat a tremolar perquè quan les dones parlen llatí, *malorum*.

L'HÈREU A LES SUFRAGUETES

—Ara que us dediqueu a malmetre obres d'art, que no podríeu baixar a Barcelona a enderrocar monuments que us ho agrairíem?

no vegessin que'l Pacte de Sant Gervasi no era cosa de vuit dies ensà.

No, homes, no; això venia de lluny, perquè en Corominas no l'ha sentit mai el catalanisme, per més que hagi sigut un català que escrivia en català.

En Perei no sent més que la fretura de que's parli d'ell; bé o mal, però que s'en parli.

I si vosaltres haguessiu fet abans lo que heu fet ara, i haguessiu dit a Catalunya, abans de les eleccions lo que dieu ara, hauriau-li donat el càstic més gros que podíeu donar-li.

No hauria sortit diputat per Barcelona, i l'hauriau anul·lat, inutilitzat per a sempre.

La Bandera, pot admetre's com una explicació noble i sincera de lo succeït, no com una justificació.

I el cas es que tenen raó. Que si les patates, que si les cols, que si les faves, que si els pèsols, que si s'ha apujat de tal manera que no saben que comprar, ni com omplir la cistella.

I no he tingut més remei que afuixar la mosca i suprimir les quatre admetlles torrades dels postres.

I això que ja fa temps que estém a mitja racció.

Perquè es lo que elles diuen, si apujen els pisos, en no pagant estém llestos; farém vaga de lloguers.

Però ¿quí fa vaga de menjar? En Pich és pot menjar l'automòvil, però nosaltres ¿què?

Aquesta *Cuca-llum* no té preu.

Amb aquella cara d'escolà de monjes que té, no la fa sino pot.

Figureu-se que primer va procurar que a la Boqueria no més hi hagués llum elèctrica.

Després va obligar, diguem-ne *insinuar*, als concessionaris dels locs, que li compressin les bombetes.

I ara els dependents, no del batle Pich, sino del electricista Pich, els passa unes fulles, que ja m'ric o de la circular d'en Sanchez Pau, qui dir, Guerra recomanant *El Parlamentario*.

el que no firmi les fulles ja li ventaran les mosques, perquè vulles o no vulles, el deixaràn a les fosques; que així ho mana aquell *pronom* que li diuen Pich i Pom.

Oh l'Esquerra! «No me toqueis la marina».

Abans de que li sortís el grà, *El Poble Nou* va posar-se el pegat.

I amb aquell *quos ego* de marca Lerroux, deia als vells redactors del *Poble Vell* que la llur sortida de la Redacció era una qüestió purament econòmica i que no'n parlaria més.

I ¡com hi ha món! que és lo millor que poden fer. No parlar-ne.

Perquè després de llegida *La Bandera* aon hi ha estampada tota una historia de vileses, que L'Hereu a coneixia, resta en l'ànima una sentor de fàstic vers en Carner i en Corominas.

¿I aquets son els dos tipus que malparlaven de la Lliga sense renar-se la boca primer?

L'he llegida de cap a peus *La Bandera*.

I a tots vosaltres, redactors escombrats per en Peret, en Carner i en Lerroux amb una granera feta de deshonor i martingales, us felicito coralment per l'honor que heu rebut.

Us han tret perquè no volfeu ésser traidors a Catalunya, i a l'eixir de la fortalesa des d'on lluitàreu, us heu emportat la bandera per a que no fos peyorada de nou tràfec i vilipendi.

Jo us saludo per vostre gest hermós, i ara no us la deixeu pendrer ni en català ni en castellà.

Esquexeu-la, cremeu-la avans, al cal, i si també cal, moriu-hi sota llurs plecs.

Ja apunta allò que delem temps enrera.

O millor dit, ja tira. Perquè, segons sembla, el Govern té preparats 8,000 homes a la vora del Muluya per a ajudar la marxa dels francesos sobre Tazza.

¡Tira peixet! Aixís també hi aniria jo a Tazza.

Al capdevall, per a anar al Gurugú nostres soldats no varen pas gastar tants romanços.

¿I d'això en diuen amistat?

Jo en diria carregar-nos els neulers.

Programa que porto a l'aprovació del senyor Governador per a aquesta setmana.

Cinq assassinats de dos carreters i mig, vuit robos de quatre botigues petites i sis magatzems

—Tinc el gust de presentar-li al capità Rosquilles que acaba de arribar de Venezuela.

—Caram, que deu estar cansat.

grans. Si els Rectors baden, un altre sacrilegi an algun temple.

Un parell de vagues per a anar entretenint la gana fins a l'istiu.

I al darrer nombre, prohibició d'alguna manifestació honrada i digníssima com la del Centre de D. del C. i la I.

I si al Governador li plau lo que li dic, li prego, per favor, que m digui; si senyor, en lo mateix este.

—La mamà sempre'm diu que no puc anar ni amb rodes, i jo trobo que és, precisament, amb rodes quan vaig millor.

En els principals teatres de Barcelona, hi actüen companyes de comedia castellana. Poden estar satisfets els que voldrien castellanitzar el nostre poble. La llengua catalana ha sigut gairebé foragada del teatre. És clar que és honorada degudament per eminents literats i il·lustres homes de ciència, però és necessari que ho sia també públicament, d'una manera ben ostensible, per a que'ls que desconèixen nostre moviment cultural, no creguin que és morta.

Ventura que la notable revista *El Teatre Català*, que tants esforços està fent per la glorificació de la nostra escena, ha organitzat, com ja saben nostres llegidors, una serie de funcions a l'Auditorium, encaminades a demostrar la evolució que ha sofert el nostre teatre. Sortosament estan obtenint molt èxit, essent molt elogiat el patriotisme dels organitzadors de dites funcions.

En Ricardito Calvo, ens ha donat a conèixer la darrera producció de *D. Benito*, que no'ns ha convençut. «Celia en los Infernos», que així's titula l'obra a que'ns referim, és poc teatral i fatiga, degut a la deria de l'autor d'anar donant voltes i més voltes a l'entorn d'unes mateixes idees.

Nosaltres entenem que les obres que s'escriuen per al teatre, deuen ésser *teatrals*, en el bon sentit de la paraula, i que les controvèrsies són propies per a mitjans i centres polítics.

A Novetats, la companyia que dirigeix l'actriu M. Gómez Ferrer, ha estrenat «La Malquerida», d'En Benavente. L'argument de dita obra s'assembla al magnífic drama d'En Gual «Misteri de dolor». Quan s'estrenà aquesta obra, moltes dames honorables i *distingits* crítics, digueren que era *immoral*, i per ara no hem sentit ningú que califiqués tan durament la producció d'En Benavente. Com que és habilitós i té un gran domini escènic, i fa parlar

als personatges d'una faisó pintoresca, el públic, el bon públic, aplaudeix i s'entusiasma. «La Malquerida», no és una obra tan humana com «Misteri de dolor», i si s'imposa és perquè està admirablement escrita.

L'actriu M. Gómez Ferrer, és molt notable, lo que no podem dir dels demés elements del reste de la companyia, que ja s'han presentat al públic.

CANTACLAR.

ORFEÓ MANRESÀ

Manresa pot estar orgullosa de tenir un Orfeó tan notable, com el que'ns ha visitat recentment. En Pecanins, que és el seu director, mereix tota mena de lloances i és acreedor a l'admiració de tot un poble.

L'«Orfeó Manresà» cantà d'una manera insuperable sense efectismes ni encarcaments, obres plenes de dificultats, rendint culte a la música popular, a la clàssica i a la de l'autors estrangers contemporanis.

Es doncs, l'«Orfeó Manresà», un dels millors de Catalunya. L'Orfeó conreua també la cançó amb gestos, sistema Dalcroze, que tan coneix en Pecanins.

La secció de nois, a qui fou confiada tota la segona part, gesticularen belles cançons, fent-se aplaudir sorollosament per tota la concurrència.

Pot estar orgullós l'«Orfeó Manresà», d'haver obtingut un èxit tan franc i expontani i d'haver-se captat la simpatia i l'admiració de tots els que encara no havíem tingut ocasió de sentir-lo.

Nostra coral felicitació a tan simpàtica entitat i a son notable director.

BEMOL.

SPORTS

DE LA COSSA

Campionat d'Espanya

El F. C. Espanya ha anat a Madrid i no jugà pel mal temps. Venen els de la Gimnàstica aquí, i si bé ha vingut d'un poc el no jugar, ho han fet en mig d'un camp de pastetes, disputant-se l'honor de qui fa més reliscades.

Per a fer boca, ens serviren una hora d'Espanyol-Universitari, amb resultat de 0 a 0 per un i altre cantó.

Després la Gimnàstica i l'Espanya es varen disputar el primer partit semi-final, fent-ho molt bonic. La pilota no parava mai, ara a Madrid, ara Barcelona, ara torna amunt, torna avall, va a l'extrem, passa'l centro, i punt a goal. Una treta de pistó.

Ni's nostres i'ls hostes, pogueren fer un goal, fins a l'acabar que l'Espanya el conseguí d'un penalty. I res més de nou.

Si diumenge tornen a guanyar els de casa, Catalunya anirà a la final. lluitant amb els del Nord. Coratge, companys, que'l teniu ben merescut. Animar-se que enguany us coroneu de llorers.

—Al camp del Barcelona, sense mirar amb l'aconteixement que hi havia dos carrers més ençà, tingué lloc la celebració d'un campionat militar, entre equips d'Alcàntara, Vergara i Artilleria.

Primerament jugà l'Alcàntara contra Artilleria, guanyant per 3 a 1 i després triomfà del Vergara, per 3 a 0, quedant-se sense més embuts, una Copa donada pel Capità General.

Hi hagué soroll d'aram i cantarelles. Gent, poca. Bona fe, molta.

D'AIGUA

Ja tornem a ésser amb regates del C. A. de D. del C. i de l'1., Club de Mar.

Aquest cop va més serio. Regates de classificació de bogadors. Tothom vol saber-ne i guanyar.

Dematí:

Arrenquen les canoes; duru que'ns empopen; dali que va bé. En Pardo vira amb 38 palades i En Pijoan fuig desesperat, i corrent com un home, guanya la regata amb una deixada de 45 s. 2/5 d'En Pardo.

Sorten els canots d'un rem i timó. Tres en línia, un de propietat particular i l'altra, un nou bot comprat pel Club, que sols té el petit de-

fecte de tenir tant de llarg com d'ampla, els rema curts i no moures del lloc. A no ésser això, una joia.

Guanya novament En Rusalleda i'l Santamaría, que no s'hi veu de content. Segón En Berenguer, Sarsaneda.

Acabat, varen córrer els canots de dos remers. Espectació; ja viren els 500 metres, ja tornen. En Virgili va al davant. En Campos quasi l'enganxa. Manquen 50 metres, gran embalatge, patacades de rem, crits, escàndol, esforç i entra En Coll (que no

EL DINERET DE LA SANTA CREU

—Vosíe, senyor galán, qué té la cara com un diamant...
—Com un diamant!... Com un sant Llàtzer, deus voler dir.

GALANIES D'UN CASTILA

—No quisiera más que tenerla a usted por pareja en el Paraíso.

—No és fàcil, perquè amb el papà i la mamà sempre anem a platea.

duia cap agulla), Oliver i Virgili a 2/5 de ventatja an En Ferrer Vallribera i Campos.

Cregueu que'm varen agradar. Ei, joves de la ¿? si badeu un xic hauríeu tingut de posar-vos !/.

Esplèndit servei de la fragata. Quinze cèntims d'anar i quinze de tornar, amb el *yol* del Tonet.

Per la tarde feren una navegació amb la fragata, fins al torreó, que'm semblà anava a les Amèriques havent fet mes i mig de camí.

Canvi d'embarcació, canvi de temps i canvi de

En les canoes, el Pardo guanya ventatja i fa una una popa al Pijoan de 14 s. 1/5. Hi ha que remarcar que la Nuri, és una excelent embarció per a fer un paper dolent, i'l feren bó.

Als canots d'un rem, anà tot al revés. El darrer

primer i En Santamaría últim. En Lavilla va treure faves d'olla i deixà badant als contrincant. Als 25 segons entrà'l Berenguer Sarsaneda i a 41 segons el Rusca-Santamaría, *mare de Deu*, que heu fet.

Els canots a dos remers. sortiren junts i arribaren junts amb nou homes i tres embarcacions. Guanyà el Campos seguint a 15 de segon, del Bertran i de 4/5 del Virgili. Tot és qüestió de la cubicació de l'estropada i En Campos, que és un tècnic en matèries d'aquesta mena, va deduir que si arribaven primer guanyarien i va fer-ho així mateix.

Ara com ara, per ara; els que pel temps de les dugues proves queden primers són: *Canos*: el robust Pijoan; *canots* d'un rem, l'angelical Santamaría, *canots* a dos remers, el matemàtic Campos. Coll... ¡¡...!!

El diumenge hi tornarem. Es preparen sopars.

(Se continuará).

ALTRES NOVES

—Rectificació.

Heu's-aquí que una equivocació involuntària va fer-me equivocar, en el número passat, dient que en les regates de canots en Lavilla quedà últim. Es un bon noi i no s'ha enfadat. Sàpiguen que sigui tercer.

Queda satisfet el senyor Pardo?

—El senyor García Alsina és un senyor molt complert, i consti que no ho dic perquè'l conegui i l'apreci, com realment conec i considero. En son gimnàs va fer, el diumenge a la nit, una vetllada atlètica en obsequi als equipers de la Gimnàstica de Madrid.

Varen fer-se salts amb trampolí, piruetes en el *potro*, paraleles, anelles, pesos, etc., etc., amb una concurrencia hermosa. Hi ha que veure i admirar el bé de Deu de nines que van a casa l'amic García.

Entre les moltes altres co es i romanços, val la pena de fer esment d'En Murgades que jugà amb els pesos, amb una seguretat que per poc se fa mal. Va ensorrar l'entarimat.

Després en la lluita de greco entre Santasusagne i Sánchez, aquest estigué un quart sentat a terra treient-se les sabates. Ningú va guanyar.

Acabat tot i després de sofrir les inclemències dels reporters gràfics, amb l'ideal *magnesia* del noi de la *Gaceta*, giravoltaren als acords d'un oportú piano que mai hi manca.

CARLITUS.

FUTURISTES

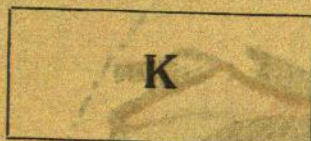

—Holà! Je veig un *Bar*; podem refrescar

¡.....!

JEROGLIFIC

R. S.

XARADA

Quan fregui la *tot* en Gual
No anirà més a *total*.

P. C.

SOLUCIONS AL NÚMERO ANTERIOR

Al jeroglífic: *Regionalista*.A l'endevinalla: *Americana*.

ENDEVINAIRES: Rafel Terradas Català,
Enric Madorell.

LL. A., Vich.—Des del n.º 25 va l'aument. Sabent el
el preu, a fi de més ja pot enviar quartos i sobrants.
sense previ avís.

M. H., Figueras.—Conforme sa carta del 21.

Cucurucho, Ciutat.—No pinti més a l'aiguada; con-
cretis amb negra pur, car no podem publicar-los. ¿Vol
dar-nos sa direcció?

Elías.—Va be; esperi torn.

A. de l'Ombra, Calella.—Segueixi el meu consell. Es-
crigui més clar, més curt i més festiu i anirà be.

S. B., Tossa.—Desde el número passat li enviem el
paquet a V. Veiam si els ven tots.

J. P., Torelló.—Va augment. El paquet queda a
Correus el mateix dimars. Reclami.

L. T., Amer.—Va augment.

A. C., Sant Andreu de la B.—Llegeixi be l'avís
d'aquest número i pagui o torni els sobrants. Es un bon
consell que li dono.

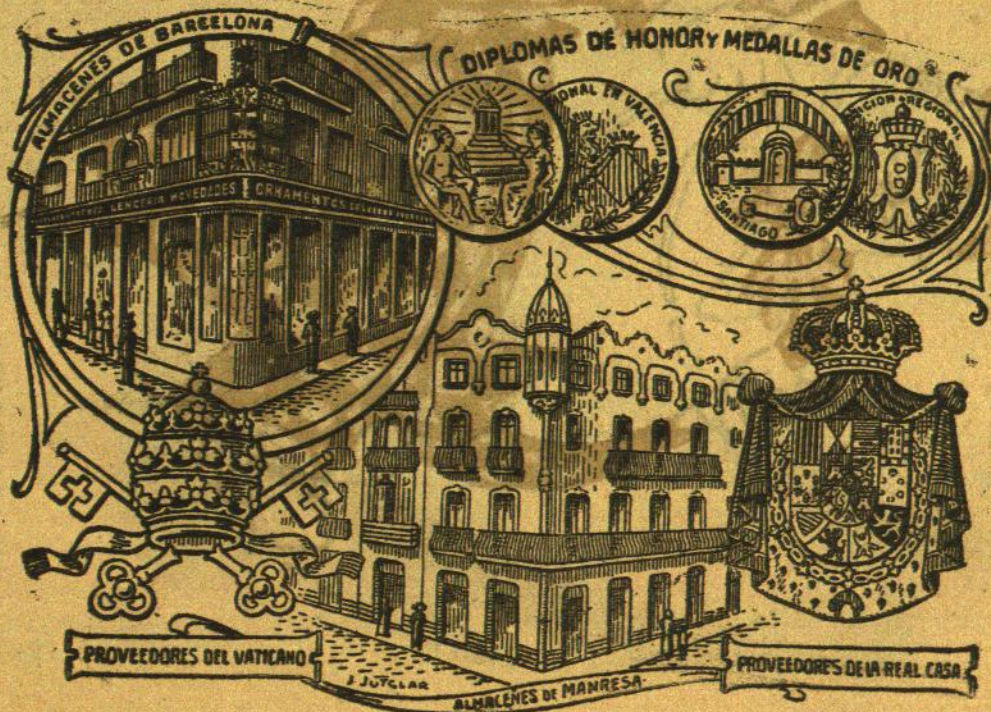
Reginas.—Mercès dels dibuixos. Aniràn.

Imp. CATALONIA. — Passatge del Pont de la Parra, 6

MAGATZEMS

BARCELONA: Call, 13 y 15. — Teléfono 1676
MANRESA: Born y Sant Domingo

JORBA

D. ALEJANDRO CORRIDO

—Tengo una receta para que me sigan follas las mujeres. Echo a andar delante de ellas.

afirmado